

ADVENT

Liturgie je podivuhodný výtvar. V ní našla útočiště poesie časů dávných i časů příštích. Ona ohraničuje rok úchvatným kruhem svých rituů. A současně je to celý lidský život, který drží v zajetí a který přetvořuje. Když Evropa nosila své pravé jméno, totiž: křesťanská, neměla takřka jiných pramenů než tuto Studnici života, postavenou před oltář Beránka.

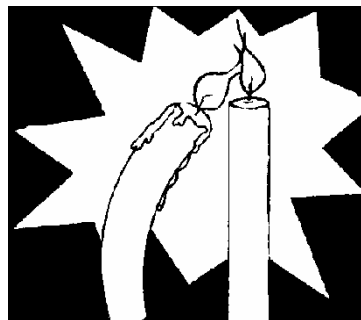
Liturgie, to je život každodenní, „uspořádaný“ pro křesťana, začíná rok Adventem, čtyřmi symbolickými týdny, předcházejícími slavnost Narození jako portál předchází chrám; a to jsou čtyři tisíce let Starého Zákona, zákona čekání, „těhotenství velkého Příchodu,“ vedle něhož historie lidstva není než nejnepatrnějším prachem.

V tento čas církev se zdvojenou snažností vyzývá k hlubšímu rozjímání.

Na **první neděli** prosí věřící, aby důvěřovali a pozdvihli své duše k Bohu, který přijde v ustanovený čas.

O **druhé neděli** jim zvěstuje, že „Hospodin přijde spasit národy“, a srdce se zaradují při tomto zvuku velebnosti;

O **třetí neděli** Církev zapřísahá věřící, aby se radovali, neboť „Pán blízko jest“;

O **čtvrté** posléze jim hlásá, že nebesa vypravují slávu Boží

a že dílo rukou jeho zvěstuje obloha. „Rosu dejte nebesa shůry a oblakové dštěte Spravedlivého, otevři se země a vypuč Spasitele.“

Časy se přiblížily. PÁN PŘICHÁZÍ. A předchází ho jeho Anděl, ten tajemný Jan, syn pouště, Křtitel...

Jediná Církev v ztrnulosti této pouště zapomínání, nesvědomitosti, hlouposti, zbabělosti nebo ochablosti, vyráží svůj úžasný vznešený křik. A tento mocný křik vždy znovu obnovuje svět. Tu Církev po sedm dní zpívajíc, modlí se jedinečné antifony, všechny začínající v latinském textu citoslovcem „Ó“ /O Sapientia, O Adonái.../ Takto je vzýván sedmkrát - což je počet velmi tajemný - Ten, jehož kroky jsou krásné, snižuje výšku nebes před bídým tělem a sám se v ně odívá...

Hubert Colleye: *Tajemství vánoc* 5. Archy St. Říše 1946

Myslenky

Nevíme, kudy nás chce Božské dítě tady na zemi vést. Víme jen, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha. (sv. Edita Steinová)

Pro hříchy své stali jsme se lidem nečistým a odpadli jsme jako zvadlé listí... Zachráním tě, neboj se, doufej! (hymnus *Rorate coeli desuper*)